

บทที่ 22 ฆ่าคนตายโดยไม่เจตนา

ความผิดฐานฆ่าคนตายโดยไม่เจตนาได้บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 290

“ผู้ใดได้มีเจตนาฆ่า แต่ทำร้ายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ผู้นั้นถึงแก่ความตายต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบห้าปี”

ความผิดฐานนี้ผู้กระทำมิได้มีเจตนาฆ่า แต่มีเจตนาเพียงทำร้ายเท่านั้น หากแต่การทำร้ายเป็นเหตุให้ผู้ถูกทำร้ายถึงแก่ความตาย ผู้กระทำจึงต้องมีความผิดฐานฆ่าคนตายโดยไม่เจตนา

ฉะนั้น จะต้องพิจารณาถึงการ “ทำร้าย” ว่าจะมีความหมายเพียงใด “การทำร้าย” ในมาตรานี้หมายถึงการทำให้เกิดความเสียหายต่อกายหรือจิตใจ ไม่ว่าจะกระทำด้วยประการใด ๆ และจะใช้อาวุธหรือไม่ หรือกระทำให้เกิดผลอันหนึ่ง อันใดขึ้นโดยงดเว้นการที่จักต้องกระทำเพื่อป้องกันผลนั้น (ตามมาตรา 59 วรรคท้าย)

การทำร้ายผู้อื่นนี้มีความหมายเช่นเดียวกับการทำร้ายตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 295 แต่แตกต่างกันในผลของการกระทำกล่าวคือตาม มาตรา 295 ผลของกระทำอันเป็นเจตนาของผู้กระทำ คือทำร้ายจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจเท่านั้น แต่มาตรา 290 ผลของการทำร้ายคือความตาย โดยไม่ต้องคำนึงถึงว่า การกระทำนั้นจะเป็นอันตรายแก่กายหรือจิตใจ ตามมาตรา 295 มาก่อนหรือไม่ แต่ความตายจะต้องเป็นผลจากการทำร้ายซึ่งเป็นผลที่ตามธรรมชาติย่อมเกิดขึ้นได้ (ตามมาตรา 63) เช่น

หลังจากที่จำเลยกับผู้ตายได้เถียงกันแล้วก็ชกต่อยกัน จำเลยชกผู้ตายหลังท้ายทอย ฝ่าตบพื้นคอนกรีตที่คอสระพานข้ามคลอง ถึงแก่ความตายเพราะเส้นโลหิตแตก ผู้ตายมีบาดแผลซ้ำบวมที่ขากรรไกรซ้าย และเหนือท้ายทอย แพทย์วินิจฉัยว่าบาดแผลเพียงเท่านี้ไม่ควรถึง

ตาย ที่ตายเพราะผู้ตายเมาสุรา โลหิตฉีดแรงอยู่แล้วเมื่อถูกของแข็งกระทบเข้าที่ศีรษะทำให้ โลหิตในสมองฉีดแรงขึ้นเลยทำให้เส้นโลหิตในสมองแตกตาย แผลที่ทำให้กระดูกเทือนแรงคือ แผลที่ท้ายทอยวินิจฉัยว่า ผลที่บังเกิด อันเนื่องจากการกระทำของจำเลยทำให้ผู้ตายตาย จำเลย ย่อมไม่พินิจฐานฆ่าคนตายโดยไม่เจตนา (ฎีกาที่ 55/2491)

จากฎีกาดังกล่าวข้างต้น ความตายเกิดจากการทำร้ายอันเป็นผลธรรมดา เพราะการที่ ศีรษะผู้ตายฟาดถูกคอนกรีตคอสะพานนั้นเนื่องจากการชกของจำเลยโดยแรง จนทำให้เส้น โลหิตในสมองแตกตายย่อมเป็นผลธรรมดาที่เกิดขึ้นจากการทำร้ายของจำเลย จึงทำให้จำเลย มีความผิดฐานฆ่าคนตายโดยไม่เจตนา

จำเลยใช้กำลังชกต่อผู้ตายถูกบริเวณหน้า ผู้ตายล้มลงศีรษะฟาดกับพื้นของแข็ง กระ- โลกศีรษะแตกถึงตายในวันรุ่งขึ้น วินิจฉัยว่าความตายเกิดขึ้นจากการที่จำเลยใช้กำลังทำร้าย โดยแรงจนเป็นเหตุให้ศีรษะผู้ตายฟาด หรือกระแทกกับพื้นถนนกระโหลกศีรษะแตกถึงตาย เป็นผลที่บังเกิดอันเนื่องจากการกระทำของจำเลย ย่อมมีความผิดฐานฆ่าคนตายโดยไม่เจตนา (ฎีกาที่ 225/2503)

จากคำพิพากษาฎีกานี้ก็จะเห็นได้ว่าความตายของผู้ตายเป็นผลจากการทำร้ายซึ่งเป็นผล ที่ตามธรรมดาย่อมเกิดขึ้นได้

ในกรณีที่ความตายเป็นผลจากบาดแผลที่ได้ถูกกระทำร้าย แม้จะมีเหตุภายนอกมา ประกอบด้วย ก็ยังถือว่าความตายเป็นผลจากการทำร้ายนั้น เช่นเดียวกันเช่น

จำเลยใช้มีดฟันผู้ตาย 5 แผล ที่ไหล่และแขน ซึ่งมีโชบาดแผลที่สำคัญผู้ตายรักษาแผล ไม่ดีต่อมาอีก 4 วัน ผู้ตายเดินทางไปอำเภอระยะทางไปกลับประมาณ 100 เส้น กลับมาแล้ว แผลที่แขนโลหิตไหลไม่หยุดจนผู้ตายถึงแก่ความตาย วินิจฉัยว่าเป็นความผิดฐานฆ่าคนตายโดยไม่เจตนา (ฎีกาที่ 317/2463)

ปัญหาต่อไปที่สมควรจะต้องพิจารณาอีกก็คือ กรณีที่บาดแผลที่ถูกทำร้ายมีเชื้อโรค เข้าไปแล้วทำให้บาดแผลเกิดเป็นพิษขึ้น หรือผู้ถูกทำร้ายไม่รักษาพยาบาลบาดแผลดีพอบาด แผลเกิดเป็นพิษหรือเป็นบาดทะยัก ก็ถือว่าความตายเกิดจากการทำร้าย เช่น

จำเลยใช้ขวานขว้างผู้ตายถูกที่หน้าแข้งข้างซ้าย 1 ที่ บาดเจ็บต่อมา 6 วันผู้ตายถึงแก่ความตายเนื่องจากบาดแผลที่จำเลยทำร้ายเพราะพิษของแครงกรีนเข้าไปในแผลที่ถูกทำร้าย ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า เมื่อปรากฏว่าผู้ตายได้ตายเพราะพิษเชื้อโรคแครงกรีนที่แผล และไม่ปรากฏว่ามีผู้ตายได้ตายเพราะความผิดของผู้ตายหรือผู้อื่นหรือเพราะโรคอื่นที่ไม่เกี่ยวกับบาดแผลที่จำเลยทำร้ายต้องถือว่าผู้ตายได้ตายเพราะผลที่เกิดขึ้น จากการที่จำเลยทำร้ายนั่นเองจำเลยจึงมีความผิดฐานฆ่าคนตายโดยไม่เจตนา (ฎีกาที่ 68/2490)

ถูกแทง 3 แผล เป็นบาดทะยักตาย ถือว่าความตายเป็นผลจากการทำร้าย จำเลยมีความผิดฐานฆ่าคนโดยไม่เจตนา (ฎีกาที่ 635/2470)

การที่ผู้ตายรักษาบาดแผลไม่ดี เป็นบาดทะยักตาย ตัดสินว่ามีความผิดฐานฆ่าคนตายโดยไม่เจตนา (ฎีกาที่ 34/2458)

จำเลยใช้ขวานเล็ก ๆ ฟันศีรษะผู้ตาย 1 ที่ บาดแผลเล็กน้อย ถ้ารักษาตามวิชาแพทย์แผนปัจจุบันก็ไม่ทำให้ถึงตายได้ แต่เหตุที่ได้ปล่อยให้แผลสกปรกจึงเกิดหนองและเป็นพิษขึ้น ตายภายใน 3 วัน ดังนี้วินิจฉัยว่าเป็นผลธรรมดาที่เกิดขึ้นจากบาดแผลที่จำเลยทำร้าย แม้การรักษาพยาบาลจะไม่ถูกวิธี จำเลยมีความผิดฐานฆ่าคนตายโดยไม่เจตนา (ฎีกาที่ 437/2500)

ผู้ตายถูกจำเลยแทงบาดเจ็บ ต่อมาถึงแก่ความตายเนื่องจากรักษาบาดแผลที่ถูกแทงไม่ดี แผลเกิดเน่าเป็นพิษขึ้นย่อมเป็นผลธรรมดาที่สืบเนื่องจากการกระทำร้ายของจำเลย จำเลยจึงมีความผิดฐานฆ่าคนตายโดยไม่เจตนา

ข้อสังเกต สิ่งที่สำคัญในการวินิจฉัยระหว่างการทำร้ายและความตายอันจะเป็นความผิดฐานฆ่าคนตายโดยไม่เจตนาจะต้องพิจารณาว่า ความตายเป็นผลธรรมดาที่เกิดขึ้นจากการทำร้ายหรือไม่ และความตายนี้จะต้องเป็นความตายจริง ๆ ฉะนั้น ในความผิดฐานฆ่าคนตายโดยไม่เจตนาจะต้องเป็นความผิดสำเร็จทั้งสิ้น ไม่มีความผิดเพียงขั้นพยายาม เพราะถ้าหากผู้ถูกระทำร้ายไม่ตาย ผู้กระทำร้ายก็มีความผิดเพียงฐานทำร้ายร่างกายเท่านั้น

เจตนาในการกระทำ

ตามมาตรา 290 นี้ ผู้กระทำจะต้องมีเจตนาในการกระทำเป็นองค์ประกอบด้วย แต่เจตนาในความผิดฐานนี้เป็นเจตนาเพียงทำร้ายเท่านั้นไม่ถึงขั้นเจตนาฆ่าเขาให้ตาย

แต่เจตนาเป็นเรื่องภายในจิตใจยากนักที่จะหยั่งรู้ได้ ฉะนั้นในการพิจารณา จะพิจารณาจากการกระทำของผู้กระทำว่าผู้กระทำมีเจตนาอย่างไร เช่นพิจารณาจาก บาดแผล อาวุธที่ใช้ในการทำร้าย หรือกิริยา ประกอบกับพฤติการณ์จากข้อเท็จจริงเป็นเรื่อง ๆ ไป เช่น ปืนเป็นอาวุธที่ร้ายแรง สามารถทำให้ถึงตายได้อย่างง่ายดาย แต่การพิจารณาก็จะต้องพิจารณาถึง สภาพแวดล้อมต่าง ๆ ประกอบด้วย เช่น

จำเลยใช้ปืนยิงผู้ตายใกล้ ๆ สองนัดซ้อน มีบาดแผล 10 แห่งเป็นพฤติการณ์ที่วินิจฉัยได้ว่า จำเลยมีเจตนาฆ่า (ฎีกาที่ 233/2498) หรือ

จำเลยใช้ปืนซึ่งเป็นอาวุธที่ร้ายแรงยิง แม้จะยิงเพียงทีเดียวแล้วหนีไปแต่ได้ยิงบริเวณลำตัวซึ่งเป็น ส่วนสำคัญของร่างกาย ก็ย่อมเป็นการเพียงพอที่จะวินิจฉัยได้ว่าจำเลยมีเจตนาฆ่า (ฎีกาที่ 600/2502) หรือ

ใช้ปืนยิงที่หน้าท้อง ก็วินิจฉัยได้ว่ามีเจตนาฆ่า (ฎีกาที่ 1368/2503)

แต่ถ้าเป็นกรณีที่จำเลยเมาสุรา ไม่มีสาเหตุเพียงพอที่จะคิดฆ่าผู้เสียหายได้ชักปืนลูกซองสั้นขึ้นยิงผู้เสียหายเพียงระดับเอวของจำเลยมิใช่เป็นการจ้องยิงตามปกติ ขณะที่ผู้เสียหายอยู่ห่างจำเลยเพียง 1 วาเศษ กระสุนปืนถูกใต้ขาพับของผู้เสียหาย จะต้องรักษาแผล 15 วัน ถือว่าจำเลยไม่มีเจตนาฆ่า คงมีความผิดฐานทำร้ายร่างกายเท่านั้น (ฎีกาที่ 903/2513)

หรือมีดก็เป็นอาวุธร้ายแรงที่สามารถทำร้ายจนถึงแก่ความตายได้ แต่ก็ต้องพิจารณาถึงบาดแผล การกระทำ และสภาพแวดล้อม เช่นเดียวกัน เช่น

จำเลยฟันผู้ตายทีเดียวที่โคนขาโดยเชื่อว่าอยู่ยงคงกะพันชาตรี ผู้ตายถึงแก่ความตายเพราะพิษบาดแผลนั้น เช่นนี้ ถือว่าเป็นการกระทำที่ไม่เจตนาฆ่าผู้ตาย จำเลยจึงมีความผิดเพียงฐานฆ่าคนตายโดยไม่เจตนา (ฎีกาที่ 845/2493)

คนร้ายลักทรัพย์แล้ววิ่งหนีไปเข้าทรัพย์วิ่งไล่ไปทันจึงใช้มีดแทงคนร้าย 1 ที คนร้ายถึงแก่ความตาย ดังนี้วินิจฉัยได้ว่า เจ้าทรัพย์แทงคนร้ายในระยะกระชั้นชิดที่วิ่งไล่กันมา อาจไม่ตั้งใจฆ่าให้ตายเพราะแทงทีเดียว จำเลยจึงมีความผิดฐานฆ่าคนโดยไม่เจตนาเท่านั้น (ฎีกาที่ 1908/2494)

แต่ถ้าเป็นกรณีดังต่อไปนี้ เช่น จำเลยไม่พอใจที่ผู้ตายฉายไฟส่องหน้าจำเลย จึงใช้มีดปลายแหลมใบมีดยาวราว 1 คืบ แขนงผู้ตาย 1 ที่ ถูกที่เหนือร่าวนมซ้ายเป็นบาดแผลขนาด 2×1 เซ็นติเมตร แผลลึกแฉลบขึ้น 9 เซ็นติเมตร เข้าช่องปอดทางซ้าย เลือดตกในมากแม้จะแทงเพียงทีเดียว แต่ก็แทงถูกที่สำคัญมาก และแทงโดยแรงจนผู้ตายล้มลงและตายภายในเวลาเพียง 1 ชั่วโมงเศษ ดังนี้ ถือว่าจำเลยมีเจตนาฆ่าผู้ตาย (ฎีกาที่ 1582/2513)

จำเลยใช้มีดพกขนาดใหญ่ปลายแหลมยาว 12 นิ้วฟุต เฉพาะตัวมีดทำด้วยเหล็กยาว 7 นิ้วครึ่ง กว้าง 1 นิ้ว เข้าแทงทางด้านหลังผู้เสียหายตรงอวัยวะสำคัญทะลุช่องซี่โครงเข้าช่องปอดและช่องท้อง ดังนี้ อยู่ในวิสัยที่จำเลยอาจสังเกตเห็นผลแห่งการกระทำได้ว่าผู้เสียหายอาจถึงแก่ความตายได้ ถือว่าจำเลยมีเจตนาฆ่า (ฎีกาที่ 1264/2514)

แม้แต่ใช้ไม้เป็นอาวุธก็อาจจะวินิจฉัยได้ว่าผู้กระทำมีเจตนาฆ่า เช่น

จำเลยใช้ไม้ไผ่ต้นยาว 1 หลา เส้นผ่าศูนย์กลาง 2 นิ้วฟุต ซึ่งเป็นไม้ใหญ่ และแข็งแรงมากตีผู้ตาย ทางด้านหลังในขณะที่ผู้ตายหันหลังให้ และที่ตรงนั้นมีแสงสว่างเห็นได้ถนัด เป็นการเลือกตีตามใจชอบและเลือกตีที่สำคัญ คือ ศีรษะ เมื่อผู้ตายถึงแก่ความตายก็ถือว่าเป็นการฆ่าคนโดยเจตนา (ฎีกาที่ 2058/2514) หรือ

จำเลยใช้ไม้กลมโตเท่าข้อมือยาวราว 1 แขน ตีผู้เสียหายที่หน้าหลายครั้ง จนบริเวณหน้าบวม-ช้ำ-เขียว ตั้งแต่ขอบตาทั้งสองข้างถึงบริเวณขากรรไกรซ้ายและคอ โหนกแก้มซ้ายมีแผลขนาด 1.05×0.5 เซ็นติเมตร จมูกฉีก สมองกระเทือนอย่างแรง ขากรรไกรล่างหัก และขาดออกจากกัน ผู้เสียหายสลบไปประมาณ 4 ชั่วโมง ซึ่งถ้าหากรักษาเข้าไปอาจตายได้ เช่นนี้ จำเลยย่อมจะสังเกตเห็นผลได้ว่าจะทำให้ผู้เสียหายถึงแก่ความตายได้ การกระทำของจำเลยมีเจตนาฆ่าผู้เสียหาย (ฎีกาที่ 181/2515)

ใช้ไม้ยาว 32 นิ้ว กว้าง 6 นิ้ว หนา 1.4 นิ้ว ตีผู้ตายที่ศีรษะอย่างแรง 2 ที เป็นบาดแผลฉกรรจ์ ถือว่ามีเจตนาฆ่า (ฎีกาที่ 1893/2516)

ในการชุลมุนต่อสู้กัน หรือต่อสู้กันในระหว่างวิวาทหากมีความตายเกิดขึ้นจะถือว่ามียเจตนาฆ่าคนตายหรือไม่ พิจารณาจากแนวคำพิพากษาฎีกาเป็นตัวอย่างดังต่อไปนี้

ผู้ตายเอาขวานและก้อนอิฐขว้างจำเลยแต่ไม่ถูก แล้วผู้ตายหยิบไม้หลาวปลายแหลมวิ่งตามไปทำร้ายจำเลยอีก แล้วเอาไม้ตีจำเลย ๆ จับไม้หลาวที่ตีนั้นได้จึงเอามีดพกแทงไป 1 ที ถูกที่หน้าอก ต่อมา 10 นาที ผู้ตายก็ขาดใจตายดังนี้ วินิจฉัยว่าจำเลยกระทำไปเพราะถูกยั่วโทสะ จำเลยจึงมีความผิดฐานฆ่าคนตายโดยไม่เจตนา (ฎีกาที่ 680/2476)

จำเลยกับผู้ตายต่างมีอาวุธเข้าต่อสู้ทำร้ายกันตัวต่อตัว บาดเจ็บทั้งสองฝ่าย จำเลยมีมีดปลายแหลมยาวและตีกว่า แต่ลักษณะการกระทำของทั้งสองฝ่ายไม่มีโอกาสจะเลือกทำร้ายกันที่ตรงไหนได้ตามต้องการจำเลยทำร้ายผู้ตายมีบาดแผลฉกรรจ์กว่า ผู้ตายถึงแก่ความตาย ดังนั้นจะถือว่าจำเลยมีเจตนาฆ่าผู้ตายไม่ได้คงมีความผิดฐานฆ่าคนตายโดยไม่เจตนาเท่านั้น (ฎีกาที่ 173/2481)

จำเลยและผู้ตายกอดปล้ำต่อสู้กันในเวลาค่ำคืนมืดมองไม่เห็นกัน จำเลยดึงมีดพกซึ่งเหน็บที่เอวแทงไปสองที่ แขนงไปโดยไม่รู้ว่าคุณตรงไหน แสดงให้เห็นว่าจำเลยไม่ได้ตั้งใจแทงในที่สำคัญแต่ผลปรากฏว่าผู้ตายถูกแทงตรงที่สำคัญถึงแก่ความตายเช่นนี้ จำเลยไม่มีเจตนาฆ่าเพียงแต่มุ่งทำร้ายจนเป็นเหตุให้ผู้ตายถึงแก่ความตายโดยไม่ได้ตั้งใจ มีความผิดฐานฆ่าคนโดยไม่เจตนา (ฎีกาที่ 1323/2508)

จำเลยใช้มีดพกปลายแหลมแทงผู้ตายที่เดียวที่หน้าอก ขณะที่กำลังต่อสู้กอดปล้ำกัน ผู้ตายถึงแก่ความตาย ยังถือไม่ได้ว่าจำเลยมีเจตนาฆ่า จำเลยคงมีความผิดฐานฆ่าคนโดยไม่เจตนา (ฎีกาที่ 874/2509)

จำเลยกับผู้ตายสมัครใจเข้าต่อสู้กัน จำเลยใช้มีดปลายแหลมใบมีดยาวประมาณ 7 นิ้ว พุต กว้างประมาณ 1 นิ้ว พุต แขนงผู้ตาย 2 แผล แผลที่ 1 ตรงซอกคอ ยาว 5 เซนติเมตร กว้าง 2 เซนติเมตร แผลที่ 2 ตรงท้องน้อยด้านซ้ายยาว 3 เซนติเมตร กว้าง 1 เซนติเมตร ทะลุเข้าข้างในไส้ทะลัก อันเป็นบาดแผลสาหัส ผู้ตายตายทันที การที่จำเลยใช้อาวุธร้ายแรงแทงผู้ตายในที่สำคัญถึง 2 แผล เช่นนี้ฟังได้ว่าจำเลยเลือกทำร้ายถือได้ว่าจำเลยมีเจตนาฆ่าผู้ตาย (ฎีกาที่ 1401/2512)

ในกรณีวิวาทสมัครใจต่อสู้ทำร้ายซึ่งกันและกัน การที่จำเลยถูกฝ่ายผู้ตายซึ่งมีจำนวนมาก และมีอาวุธดีกว่าฆ่าทำร้าย แล้วจำเลยเหวี่ยงมีดกราดไปมาถูกผู้ตายที่ขมับเพราะผู้ตายโผล่เข้ามา จำเลยไม่มีโอกาสเลือกแทงผู้ตายให้ถูกที่สำคัญได้ เพราะเป็นการชุลมุนต่อสู้กันหลายคน จะฟังว่าจำเลยมีเจตนาฆ่าผู้ตายยังไม่ได้ จำเลยคงมีความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยไม่เจตนาเท่านั้น (ฎีกาที่ 1603/2512)

จำเลยวิวาทชกต่อยกับผู้ตายในเวลากลางวันหน้าป้อมน้ำมัน ซึ่งมีแสงไฟสว่าง ผู้ตายไม่มีอาวุธ จำเลยได้ใช้มีดปลายแหลมยาว 1 คืบ แขนงผู้ตายถูกที่สำคัญที่ทรวงอก ทะลุปอด 2 แผล และที่หน้าท้อง 1 แผล ทะลุช่องท้องถูกกระเพาะอาหารและถูกตับอ่อนเส้นเลือดขาด ผู้ตายถึงแก่ความตายใน 3 ชั่วโมงต่อมา เช่นนี้ เป็นการที่จำเลยกระทำโดยมีเจตนาฆ่า (ฎีกาที่ 330/2514)

ในขณะที่วิวาทต่อสู้กัน จำเลยใช้มีดปลายแหลมยาวทั้งด้ามรวมตีพิเศษแทงผู้ตายที่ใต้รักแร้อันเป็นอวัยวะสำคัญ เป็นเหตุให้ผู้ตายถึงแก่ความตาย แม้จำเลยแทงเพียงทีเดียวจำเลยก็ยอมเสี่ยงเห็นผลแห่งการกระทำนั้นได้ว่าผู้ถูกแทงจะถึงแก่ความตายจึงถือว่าจำเลยมีเจตนาฆ่า (ฎีกาที่ 631/2515)

จำเลยกับผู้ตายได้วิวาทกอดปล้ำทำร้ายกัน ผู้ตายหยิบมีดดาบยาวประมาณ 1 แขนงฟันจำเลยที่แขนและศีรษะ จำเลยแย่งมีดดาบนั้นได้ใช้ฟันผู้ตาย 3 ครั้ง ครั้งสุดท้ายฟันที่ชายโครงขวา จนมีดดาบหักจากด้าม เป็นแผลยาว 15 เซนติเมตร กระดูกซี่โครงหัก 1 ซี่ แสดงว่าจำเลยฟันโดยแรงและฟันด้วยความโกรธ โดยมุ่งประหารชีวิตผู้ตายถึงแก่ความตายเพราะพิษบาดแผลนั้นฟังได้ว่าจำเลยมีเจตนาฆ่า (ฎีกาที่ 2457/2516)

แนวคำพิพากษาฎีกาความผิดฐานฆ่าคนตายโดยไม่เจตนา

ฎีกาที่ 437/2500 ใช้ขวานพกเล็ก ๆ ฟันศีรษะ 1 ที่ แผลเล็กน้อย ถ้ารักษาตามวิชาแพทย์แผนปัจจุบันก็ไม่ทำให้ถึงตายได้ แต่โดยเหตุที่ปล่อยแผลไว้สกปรกจึงเกิดหนองเป็นพิษขึ้น ภายใน 3 วัน เป็นความผิดฐานฆ่าคนโดยไม่เจตนา

ฎีกาที่ 708/2500 ใช้ขวานตีศีรษะกระดูกแตกตายในคืนนั้น แต่ไม่ปรากฏว่าขวานใหญ่ขนาดไหน ลึกแค่ไหน ยังไม่พอฟังว่าจำเลยมีเจตนาฆ่า

ฎีกาที่ 1275/2500 ใช้มีดพกปลายแหลมยาวทั้งด้ามทั้งตัวประมาณ 1 คืบ แทงทะลุเข้าช่องปอดโดยเมาสราพบกันที่เหงา 1 ที่ แล้วหนีไปเป็นการฆ่าโดยไม่เจตนา

ฎีกาที่ 1024/2501 ทะเลาะกันแล้วแยกกันไป ผู้ตายเดินไปได้ 1 เส้น จำเลยวิ่งตามไปตีแล้วจับแขนผู้ตายคนละข้าง อีกคนหนึ่งแทงถูกแขนซ้ายและหน้าอกอยู่ได้ 2 คืบก็ตายเกิดเหตุจากทะเลาะกัน จำเลยทั้งสามมีความผิดฐานฆ่าคนโดยไม่เจตนา แต่ควรกำหนดโทษลดหลั่นกัน

ฎีกาที่ 442/2502 ผู้ตายถึงแก่ความตายเพราะบาดแผลที่ถูกจำเลยแทง แม้ถึงว่าเนื่องจากรักษาบาดแผลไม่ดี เพราะบาดแผลเน่าจึงเป็นพิษก็ดี แต่ก็เป็นผลธรรมดาอันสืบเนื่องจากการกระทำของจำเลย จำเลยจึงต้องผิดฐานฆ่าคนโดยไม่เจตนา

ฎีกาที่ 225/2503 จำเลยใช้กำลังชกต่อยและเตะผู้ตายถูกบริเวณหน้า ผู้ตายล้มลงภายหลังหมดสติศีรษะฟาดกับพื้นถนนแข็ง กะโหลกศีรษะแตกถึงตาย ดังนั้นถือว่าการตายเป็นผลที่บังเกิดเนื่องจากการกระทำของจำเลย จำเลยย่อมมีความผิดฐานฆ่าคนโดยไม่เจตนา

ฎีกาที่ 659-660/2503 จำเลยมีโอกาสจะแทงผู้ตายแถวบริเวณอวัยวะที่ทำให้ถึงตายได้ง่าย แต่กลับเลือกแทงที่ขาของผู้ตาย ซึ่งเป็นอวัยวะส่วนที่ไม่น่าจะทำให้ถึงตาย เมื่อผู้ตายถึงตายจำเลยมีความผิดฐานฆ่าคนโดยไม่เจตนา

ฎีกาที่ 505/2504 จำเลยกับผู้ตายได้เถียงทะเลาะกัน จำเลยหยิบไม้ได้ในที่แถวนั้นเป็นไม้พินผ้าซีกแบบขนาด 2 นิ้ว ยาว 27 นิ้วครึ่ง ตีผู้ตายถูกกลางศีรษะ 1 ที บาดแผลบวมกว้าง 10 เซนติเมตร นูนสูง 3 เซนติเมตร ตรงกลางมีรอยแตก 2 เซนติเมตรโลหิตไหลซึม ผู้ตายถูกทำร้ายแล้วพุดจาไม่ได้ถึงแก่ความตายในวันรุ่งขึ้น ดังนี้ ยังไม่พอฟังได้ว่าจำเลยอาจเล็งเห็นผลของการกระทำว่าจะถึงตาย จำเลยมีผิดฐานฆ่าคนโดยไม่เจตนา

ฎีกาที่ 1323/2508 ขณะที่จำเลยและผู้ตายกอดปล้ำและต่อสู้กันนั้นเป็นเวลามืดค้ำมองไม่เห็นกันจำเลยดึงมีดพกซึ่งเหน็บที่เอวแทงไปข้างหน้า 2 ที แทงโดยไม่รู้ว่าถูกตรงไหน จึงเป็นการแสดงให้เห็นว่าจำเลยไม่ได้ตั้งใจแทงในที่สำคัญ แต่ผลไม่ปรากฏว่า ผู้ตายถูกแทงที่ใดรักริ้วขวาและชายโครงซ้าย โลหิตตกในถึงแก่ความตาย เช่นนี้ จำเลยไม่มีเจตนาฆ่า เพียงแต่มุ่งทำร้าย แต่ทำร้ายจนเป็นเหตุให้ผู้ตายถึงแก่ความตายโดยไม่ตั้งใจ จึงมีความผิดฐานฆ่าคนโดยไม่เจตนา

ฎีกาที่ 874/2509 จำเลยใช้มีดปลายแหลมแทงผู้ตาย 1 ที ที่หน้าอกขณะที่ทั้งสองกำลังต่อสู้กอดปล้ำกัน ผู้ตายถึงแก่ความตาย ยังถือไม่ได้ว่าจำเลยมีเจตนาฆ่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 290 เท่านั้น

ฎีกาที่ 1104/2509 จำเลยถูกศาลพิพากษาลงโทษฐานฆ่าคนตายโดยไม่เจตนาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 290 ถือว่าจำเลยได้กระทำละเมิดต่อผู้ตายแล้ว เพราะการที่จำเลยใช้มีดแทงผู้ตายก็เป็นการกระทำโดยจงใจทำร้ายผู้ตายโดยผิดกฎหมายอยู่ในตัวแล้ว แม้จะไม่มีเจตนาฆ่าก็ได้ชื่อว่ากระทำละเมิด แต่การ ละเมิดนั้นถึงกับมีเจตนาจะฆ่าหรือทำให้ตายโดยไม่เจตนา นั้น เป็นเรื่องของเจตนากระทำผิดในทางอาญา เจตนากระทำกับจงใจกระทำ จะตีความอนุโลมอย่างเดียวกันไม่ได้

ฎีกาที่ 32/2510 ผู้ตายเรียนหนังสืออยู่ที่วัดละหารซึ่งจำเลยเป็นครูอยู่ทั้งเป็นเด็กหญิงและเป็นหลานของจำเลย มีบ้านอยู่ติดกับบ้านของจำเลย เมื่อจำเลยขึงลวดเส้นเดียวและเล็กไว้ในบริเวณบ้านและปล่อยกระแสไฟฟ้าให้ลั่นไปตามลวดนั้น เมื่อเวลาจวนสว่างผู้ตายเข้า

ไปในเขตรั้วบ้านจำเลย และมาถูกสายไฟฟ้าของจำเลยเข้าถึงแก่ความตาย ดังนี้ จึงถือไม่ได้ว่า การกระทำของจำเลยดังกล่าวเป็นการป้องกันสิทธิของตนโดยชอบด้วยกฎหมาย จำเลยจึงมีความผิดฐานทำให้คนตายโดยไม่เจตนา

ฎีกาที่ 447/2510 จำเลยกับภรรยาโต้เถียงกัน แล้วจำเลยใช้ไม้ไผ่ซึ่งโตกว่าหัวแม่มือ นิดหน่อยยาวประมาณ 1 วา ตี ภรรยา แต่ก้หนักมือไป ทำให้พลาดไปถูกนางบุญสีบซึ่งภรรยา จำเลยยืนเกาะหลังอยู่ถึงแก่ความตาย เมื่อภรรยาจำเลยหนีไปแล้ว จำเลยก็มีได้ตีซ้ำซึ่งบ่งให้เห็นว่าจำเลยกระทำโดยไม่รู้สำนึกในการกระทำ และมีได้ประสงค์ต่อผลหรือย่อมนิ่งเห็นผลว่า นางบุญสีบอาจถึงแก่ความตายเพราะการกระทำของจำเลยได้ จำเลยจึงมีความผิดฐานฆ่าคน โดยไม่เจตนา ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 290

ฎีกาที่ 699/2510 จำเลยกับผู้ตายอยู่กินเป็นสามีภรรยาโดยมิได้จดทะเบียนสมรส จำเลย ได้ใช้มือและเท้าทำร้ายผู้ตาย โดยทำร้ายบ้างหยุดบ้างเป็นระยะ ๆ ประมาณ 8 ชั่วโมง ไม่ได้ความ ว่าจำเลยทำร้ายผู้ตายโดยลักษณะและความรุนแรงเพียงใด ลักษณะบาดแผลของผู้ตายที่แพทย์ ว่าอาจทำให้ถึงตายได้ก็คือ หน้าบวม ศีรษะบวม ใต้ตัก ไม่มีเหตุพอที่จะทำให้เกิดพิจารณาประกอบ บาดแผลว่า จำเลยได้กระทำโดยลักษณะและความรุนแรงที่อาจเห็นผลได้ว่าน่าจะทำให้ผู้ตาย ถึงแก่ความตาย ดังนี้ จำเลยมีความผิดฐานฆ่าคนตายโดยไม่เจตนา โดยกระทำทารุณโหดร้าย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 290 วรรคสอง

ฎีกาที่ 1999/2511 กรณีที่จำเลยใช้เส้นลวดที่ไม่มีวัตตฤใด ๆ ห่อหุ้มซึ่งทางด้านบนของ รั้วไม้โรงภาพยนตร์ของจำเลย แล้วปล่อยกระแสไฟฟ้า 220 โวลท์ ไปตามเส้นลวดนั้น เพื่อ ป้องกันมิให้คนข้ามรั้วเข้าลอบดูภาพยนตร์ทางรูฝาโรงภาพยนตร์เป็นการกระทำที่จำเลยมิได้ เจตนาฆ่า แต่เจตนาทำร้ายผู้อื่น จนเป็นเหตุให้ผู้นั้นถึงแก่ความตาย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 290 ไม่ใช่ประมาททำให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย

ฟ้องว่าทำให้คนตายโดยประมาท ข้อเท็จจริงได้ความว่าทำให้คนตายโดยไม่เจตนา ต้องยกฟ้อง

ฎีกาที่ 1603/2512 เมื่อพฤติการณ์ที่เกิดขึ้น เป็นกรณีวิวาทสมัครใจต่อสู้ทำร้ายซึ่ง กันและกันจำเลยจะยกข้อต่อสู้ว่าที่จำเลยกระทำไปนั้นมิได้ลักษณะเป็นการชิงกันหาได้ไม่ และจำเลยจะอ้างว่ากระทำไปโดยบันดาลโทสะก็ไม่ได้ เพราะจำเลยสมัครใจต่อสู้มาแต่แรก จำเลยมิได้ถูกฝ่ายผู้ตายข่มเหงด้วยเหตุอันไม่เป็นธรรมก่อนแล้วจำเลยจึงได้ทำร้ายฝ่ายผู้ตาย แต่การที่จำเลยถูกฝ่ายผู้ตายซึ่งมีจำนวนมากกว่าและมีอาวุธดีกว่ารุมทำร้ายจำเลย และการที่ จำเลยเหวี่ยงมีดกราดไปและถูกผู้ตายที่ข่มขู่เพราะผู้ตายโผล่เข้ามา จำเลยไม่มีโอกาสเลือกทาง

ผู้ตายให้ถูกที่สำคัญได้ เพราะเป็นการชุลมุนต่อผู้หลายคน จะฟังว่าจำเลยมีเจตนาฆ่าผู้ตายยังไม่ได้ คงมีความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยไม่เจตนาเท่านั้น

ฎีกาที่ 220/2513 ผู้ตายตำและทุบตีบนหน้าจำเลยก่อน จำเลยได้รับบาดเจ็บจึงใช้มีดทำครัวยาวทั้งตัวและด้าม 1 คีบแทงผู้ตาย 1 ที แล้ววิ่งหนี โดยไม่ได้ตั้งใจจะแทงให้ถูกที่สำคัญ แต่บังเอิญมีดถูกยอกอกผู้ตายถึงแก่ความตาย จำเลยมีความผิดฐานฆ่าคนตายโดยไม่เจตนา

ฎีกาที่ 1777/2513 จำเลยกับผู้ตายเกิดได้เตียงกันก่อน แล้วจำเลยชกผู้ตาย 1 ที และผละหนึ่ไป ผู้ตายหยิบไม้ไล่ตีจำเลย เกิดต่อสู้กันเป็นชุลมุน ในที่สุดจำเลยใช้มีดแทงผู้ตายไป 1 ที ผู้ตายถึงแก่ความตาย ดังนี้ เป็นเรื่องที่จำเลยกับผู้ตายสมัครใจวิวาทต่อสู้กัน จำเลยจะอ้างว่าเป็นการป้องกันโดยชอบหาได้ไม่

จำเลยแทงผู้ตายในขณะที่ต่อสู้กันอยู่ ไม่มีโอกาสจะเลือกแทงได้ เพราะผู้ตายกำลังตีจำเลยอยู่ จำเลยแทงเพียงที่เดียว แต่เผอิญถูกที่สำคัญจึงตายโดยมิได้มีเจตนาฆ่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 290

ฎีกาที่ 1395/2518 จำเลยตี ถ.มีแผลเล็กน้อย แต่ ถ.สลบ จำเลย เข้าใจว่า ถ.ตาย จึงเอาผ้าขาวม้าของ ถ.ผูกคอ ถ.แขวนกับต้นไม้ เป็นเหตุให้ถ. ตาย จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 290

ฎีกาที่ 1429/2520 จำเลยชิงเส้นลวดรอบที่ตกกกล้า ปล่อยกระแสไฟฟ้าป้องกันมิให้หนูเข้าไปกินข้าวกล้า มีคนไปหากบเหยียบเส้นลวดถูกกระแสไฟฟ้าตาย จำเลยเล็งเห็นว่าจะมีคนมาถูกเส้นลวดได้รับอันตรายแก่กายได้ เป็นการมีเจตนาทำร้ายผู้อื่นเป็นความผิดตาม มาตรา 290

ฎีกาที่ 3141/2522 ยิงด้วยปืนสั้น 3 นัด เวลาแย่งปืนกัน นัดหนึ่งถูกแก้มขวาบริเวณขากรรไกรแลบไปด้านหลังหัวกระสุนฝังใน รักษา 2-3 เดือน อีก 2 นัดไม่ถูกใคร ไม่มีโอกาสเลือกยิงให้ถูกอวัยวะที่สำคัญ และมีได้เลือกยิงอีก 2 นัดที่มีกระสุนเหลืออยู่ในปืน ฟังไม่ได้ว่ามีเจตนาฆ่า